

De hoogleraar

Dijkgraaf & Fresco

Folia Nr. 18 28-1-11

IJzeren monsters

Amsterdam wordt geteisterd door een onafzienbaar leger van ijzeren monsters die zich aan alles vastklauwen dat op hun weg komt. Ze strekken hun armen over bruggen en hekken, ze verstrooien hun logge ijzeren lichamen alsof een reusachtige hand een zak kopspijkers leegschudt. Als mieren stapelen zij hun grillige vormen op elkaar. Ze leunen in dikke rijen tegen muren en palen, op zoek naar territorium. Ze versperren massaal de weg voor auto's en voetgangers, ze hangen dwars op de loop- en rijrichting en steken wraakzuchtig hun ledematen uit om ons ten val te brengen.

Ik heb het natuurlijk over fietsen, die ooit zo pittoreske medebewoners van de stad: nu een plaag die zijn weerga niet kent. Niet door ratten worden wij geteisterd, maar door lukraak neergekwakte fietsen. In Amsterdam parkeert men zijn fiets niet, men smijt hem neer en ketent hem vast aan het eerste vindbare uitsteeksel. De fietsenstalingen zijn overvol en niet aangepast aan

de haastige eenhandige fietsparkeerder (in de andere hand houdt hij/zij immers het mobieltje).

De UvA-populatie doet hier vrolijk aan mee. Universiteitsgebouwen herken je aan de dichtheid van fietsen op het trottoir en aangrenzende bruggen. En de gemeente? Die heeft vast ergens een commissie, maar geen ondernemende ambtenaren met betonscharen om te waken over de openbare fietsenorde.

Bijna zou je verlangen naar een fietsenquotum. Eén fiets per inwoner, netjes geparkeerd op toegestane plekken. Maar geef toe: wat is er charmanter dan een fietsstuur met plastic bloemen, roze omafietsen, gehaakte zadeldekjes waarop poezen kunnen doezelen, fietsmandjes met boodschappen of boeken? En wat is Amsterdam zonder zijn hightech designfietsen, matzwart of glanzend wit met stralende velgen, door het verkeer schietend als forellen in een bergbeek? Ach, was de fiets maar weer een sieraad voor de stad!!! Louise O. Fresco